

ОРГАН ПАРТБЮРО, КОМІТЕТУ ЛКСМУ, ПРОФКОМУ
ТА РЕКТОРАТУ КИЇВСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО
ПЕДАГОГІЧНОГО ІНСТИТУТУ імені О. М. ГОРЬКОГО

ВИХОВУВАТИ ПАТРІОТІВ БАТЬКІВЩИНИ

Рішення червеневого Пленуму ЦК КПРС та липневого Пленуму ЦК КПУ і завдання парторганізації інституту — такою була тема доповіді члена партбюро В. С. Богмата на партійних зборах інституту. Глибокою, змістовною, сповненою щирого пафосу і уболівання за нашу спільну справу виховання була ця доповідь. Розповідаючи про завдання інституту в справі ідеологічної роботи, доповідач конкретно, на основі фактичного матеріалу, аналізує недоліки в діяльності партійних бюро, громадських організацій, називає групи, прізвиська, осуджує байдужість окремих викладачів і студентів, закликає працювати так, як вчить цього наша рідна Комуністична партія. Особливу увагу потрібно звернути, вказує т. Богмат, на роз'яснення студентам шкідливої, антимарксистської діяльності китайських керівників, які вносять розкол у світовий комуністичний рух.

С. А. ЛИТВИНОВ:

— Найголовніше в сучасних умовах — це виховання, адже ми будемо найпрекрасніше суспільство — комунізм. І найкращим подарунком нашій державі, майбутньому будуть сотні тисяч висококваліфікованих спеціалістів-педагогів, озброєних вченням марксизму-ленінізму, яких ми випускаємо з інституту. Для цього повинні бути ще більш узгоджені дії вищої і середньої школи, вироблені єдині виховні плани, за координатію яких відповідає Міністерство освіти.

Ф. М. ПОЛІЩУК:

— Партія вчить нас займатися виховною роботою не час від часу, а щоденно, завжди, бути уважними до найдрібніших проявів недисциплінованості, випадків аморальної поведінки в середовищі молоді. Ми повинні бути пильними в ідеологічних питаннях, в оцінці кожного вчинку студентів і викладачів. Наша школа виховує насамперед патріотів Батьківщини, а вже потім спеціалістів з усіх галузей знань. До цієї справи виховання молоді треба залучати саму молодь, колектив, громадські організації.

Г. І. ПРОКОПЕНКО:

— Ніколи не треба пускати виховну роботу на самоплив. Тільки постійний контроль за виконанням доручень, тільки активне втручання в життя груп, кожного студента забезпечить інститутський колектив від тих зривів, що мають місце тепер. Думаю, що треба посилити відповідальність кожного за своє навчання і поведінку, більше, суворіше карати за кожен проступок. Не завадило б посилити відповідальність кафедр за виховну роботу.

М. М. КУБРУШКО:

— Китайські ревізіоністи стали на шлях зради інтересів міжнародного комуністичного і робітничого руху, ведуть підривною діяльністю у таборі соціалістичних країн. Наше завдання донести до кожного студента зміст і положення Заяви Радянського уряду з приводу розкольніцької діяльності китайських керівників.

Л. О. НЕСТЕРОВСЬКА:

— Нашу молодь треба виховувати всебічно. Велику роль у цій справі повинна відіграти кафедра музики, яка, треба сказати, робить не все у цьому напрямку. Зокрема давно вже пора створити лекторій пропаганди легкої музики, навчити студентів правильно розуміти і цінити її.

П. І. БАКУМЕНКО:

— Кафедра історії КПРС вже багато зробила для пропаганди рішень червеневого Пленуму ЦК КПРС. Вийзди викладачів на села, читання лекцій, проведення бесід, виставки — це тільки початок у тій великій роботі, яку проведе кафедра у майбутньому.

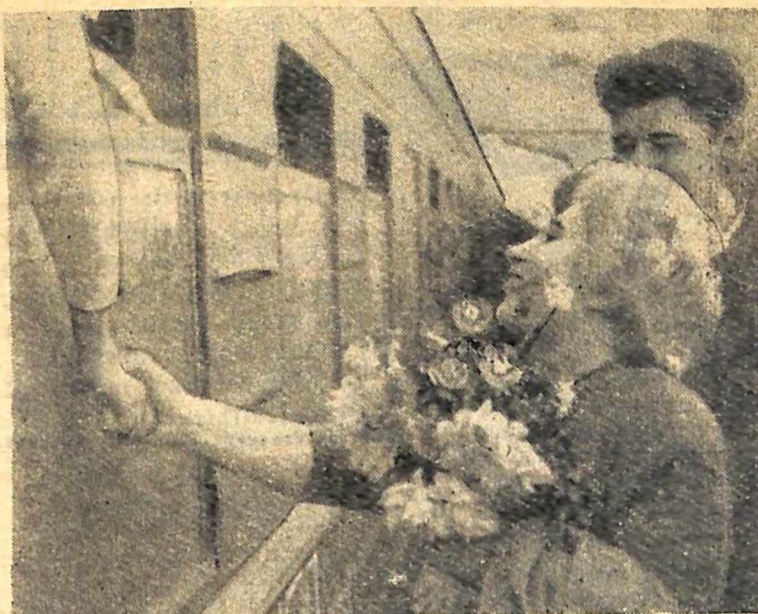
Особливо слід розгорнути цю справу в сітці партійної освіти, яка розпочне свою діяльність через кілька днів.

В. В. ВЕРХОВ:

Це добре, що в нас з'явилося багато підручників з основ марксизму-ленінізму, але невмирущу спадщину Маркса, Енгельса, Леніна потрібно вивчати насамперед з першоджерел. До того ж треба покинути практику вивчення творів за сторінками. Тільки в цілому, тільки весь твір треба вивчати, а не уривками.

Партійне бюро запропонувало комуністам інституту ряд заходів з метою покращання всієї ідеологічної і виховної роботи серед студентів і викладачів інституту. Потім була прийнята резолюція, спрямована на неухильне виконання рішень червеневого Пленуму ЦК КПРС і липневого Пленуму ЦК КПУ.

Студентські руки будівничі

Зустріч на вокзалі.

Фото І. Городинського.

Квіти, квіти, квіти... Цього разу їх було особливо багато. Ніби всі барви осені зібралися на пероні Київського вокзалу. Рідні, друзі, представники громадськості міста зустрічали ударний студентський будівельний загін, який працював у період літніх канікул в Кустанайській області Цілинного краю.

Добре попрацювали кийські студенти. За два місяці спорудили вони 520 будівель загальною

вартістю 4,5 мільйона карбованців. Три лікарні, чотири школи, п'ять дитячих садків і ясел, 186 житлових будинків, близько 200 виробничих приміщень — ось помітний слід, який залишили на цілині студенти Києва.

Вони були не тільки будівельниками, а й помічниками, друзями, шефами. Допомогали місцевій молоді в будівництві спортивних майданчиків, організації художньої самодіяльності.

Урочистий мітинг відкрив секретар Київського промислового обкому ЛКСМУ А. І. Корнієнко. Підкресливши великі трудові успіхи посланців кийського студентства, він із задоволенням відзначив, що 60 кращих студентів-будівельників будуть представлені до урядової нагороди — медалі «За освоєння цілинних земель». Цілиників вітали керівник бригади комуністичної праці БУ-17 тов. Зелінський, студент педагогічного інституту імені Горького Віталій Бондар, заступник завідуючого відділом обкому партії В. Голубков, секретар ЦК ЛКСМУ В. Кулик, піонери 83-ї школи.

Від імені троєх тисяч студентів-будівельників виступили комсорг цілинного загону Едуард Лойко та командир радгоспного загону Київського педінституту Анатолій Гришко.

Трудовий «семестр» закінчено успішно. Тепер з новими силами — за навчання, до знань!

В. РЕВРОВ.

Вчена рада затвердила

Відбулося чергове засідання Вченої ради інституту. На її обговорення було винесено план політико-масової роботи. Доповідач з цього питання, член партбюро інституту В. Богмат розповів членам Вченої ради про ті заходи, які наміє ректорат разом з партійною, комсомольською та профспілковою організаціями в плані поліпшення ідеологічної роботи інституту, виходячи з історичних рішень червеневого Пленуму ЦК КПРС. Вчена рада одностайно затвердила запропонований план роботи.

Вчена рада інституту вирішила присвоїти вчене звання професора кафедри філософії М. П. Підгиченку, ректорові нашого інституту, а також вчене звання доцента кафедри історії КПРС В. П. Козинцев.

ІНСТИТУТ — КОЛГОСПАМ

Галина Бортновська

Повновида, білява. Шість років тому закінчила середню школу, кілька років працювала на Дарницькому шовковому комбінаті... Ось, так би мовити, анкетні дані. В цьому році її біографія продовжується вже в нашому інституті, на мовно-літературному факультеті.

...По-осінньому віє вітер. Щодня все замітніше багряніє ліс. Із пристрімських боліт повсякчас піднімаються вгору ключі диких качок. Курликають, летять журавлі. Замітно міняє природу осінь, все більше і більше землі вона охоплює. Та ще замітніше збільшується площа, на якій студенти вже зібрали картоплю. Робота йде злагоджено.

В числі перших, у червонуватій кофточці і світлій косинці, прямує рядками наша знайома. Закінчивши рядок, дівчина стає на допомогу товаришеві. А приїде машина, то Галині двічі загадувати не треба. Вона сама запитає: «Може машину треба йти навантажувати?». Відомо, що це значно важче, ніж «гнати» рядок.

Галина не тільки працювати вміє. В неї і відпочинок проходить весело. Вечорами в радгоспному гуртожитку лунають пісні. Це студенти готуються до концерту для робітників. Українські народні

пісні, в яких заспіває дівчина, чарують слухачів.

Добре розпочинає перший в житті семестр Галина Бортновська. Хай буде таким же невтомним, веселим все її студентське життя.

І. ГОЛУБЕНКО.

У вузах країни

Серед лауреатів Ленінської премії 1963 року є вихованці Київського політехнічного інституту. Цієї високої почесної нагороди удостоєно нині завідувачого лабораторією інституту електрозварювання імені С. О. Патона, Академії наук УРСР, доктора технічних наук Б. І. Медовара, старшого наукового співробітника цього інституту, кандидата технічних наук А. Г. Потап'євського, головного зварювальника Херсонського суднобудівного заводу А. А. Вичегжаніна. («За радянського інженера»).

Студенти Кіровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна проводять окремі семінари з політекономії на заводі міста. До проведення їх залучаються інженери, начальники цехів, кращі виробничники. Разом з тим студенти мають можливість робити екскурсії по заводах. («Радянський студент»).

ПІВТОРИ НОРМИ

Хорошою роботою порадували колгоспників і студенти 11-ї групи математиків (керівник Д. Ляшенко). Вони вибирають помідори. Вже з перших днів стало зрозуміло, що норма, яку встановлено у колгоспі (300 кг на особу), для енергійних, працюючих студентів мала, застаріла. Вони довели, що можуть щоденно збирати овочі по 430—450 кг. Для цього важливо вміти розподілити між людьми обов'язки, правильно розставити їх. Вирішено робити так: до півдня всі збирають помідори, а після півдня всі вантажать їх на машини і підводи. Просто і дуже до-

цільно. Особливо відзначилися на роботі такі студенти як Мартиненко, Яценюк, Цемєнко, Приходько, Галабура, Начирод, Рагушній, а Горіла Аделя виявилася незамінним поваром. Ви не посміхайтесь — до цього треба мати неабиякий хист, адже це не така проста справа — вчасно і з смаком приготувати їжу. Ми Аделею дуже задоволені.

За три тижні роботи в радгоспі студенти міцно подружилися і можна сподіватися, що і в навчанні це буде хороща, працююча група, яка успішно оволодіватиме основами наук.

М. КОВАЛЬ.

Секрет успіху? У дружбі

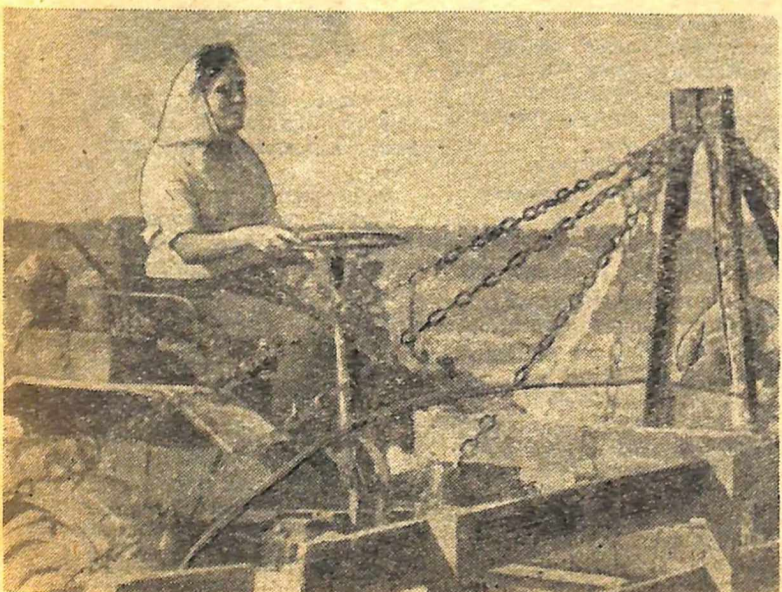
Один за всіх і всі за одного — такий девіз студентів 13-ї групи математиків. Йому слідує вони з першого дня перебування на сільськогосподарських роботах у селі Велика Димерка.

Треба сказати, що спочатку жителі села дивилися на нас недовірко, левне думаючи, що ці біляві, незагорілі дівчата не зможуть працювати як слід. Проте одразу ж вони зрозуміли, що це зовсім не так. Скоро до нас люди стали привітно вітатися, підбадьорюючи: «Правильно! Працюйте так і надалі!».

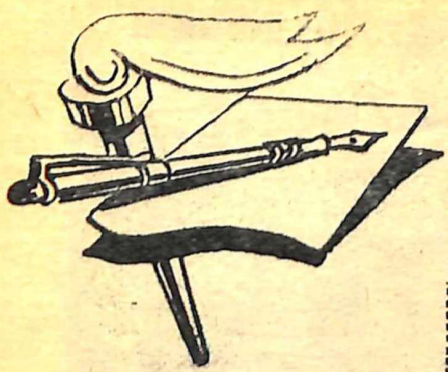
Це був день, коли група перевиконала норму виробітку в півтора рази. Ще більше зросла повага до нас, коли ми стали систематично, кожного дня перевиконувати норми. З'явився і справжній трудовий загар, студенти перестали боїтися втоми. Досить сказати, що після роботи нам неперечно хотілося ще чимось зайнятися. Тоді йшли в клуб і до пізньої ночі проводили репетиції концерту, який ми готуємо для колгоспників.

Ви запитаете: в чому секрет? Справа в тому, що ми живемо дружним, згуртованим колективом. З пісню, одностайно заходимо в рядки, допомагаємо один одному, разом копаємо, вибираємо, вантажимо картоплю, збираємо врожай помідорів, а Оля Передерій навіть піднімає тракториста, бо вміє водити машину.

В. БАЛАЦЬКА.

За кермом Ольга Передерій.

ФЕСТИВАЛЬ МОЛОДИХ АВТОРОВ

Щире слово

На селі в нас і в районі,
Добре з ним усі знайомі,
Як з умільцем-трактористом,
Як з сількором-комуністом.
Про людей хороших чесних
Він знаходить слово щире,
Про доярок тепло скаже,
Про Іздових, бригадира.
І статті від всього серця
Пише він в «куточок перця».
Треба ж добре пропісочить
Тих, хто праці шкодить хоче:
Брехунів і аморальних,
Хапунів, п'янюг, авральних,
Спекулянтів і злодіїв,
І тих, що злісно нишком діють.
Вивести «на чисту воду»
Всіх лодців такого роду
Є уміння й досить хисту
У сількора-комуніста.

Петро ЛУСТА,
студент-заочник.

ШАНОВНІ ДРУЗИ!

Це вірші про хліб, про людей, які творять усі блага на землі. Студенти, вчителі надіслали нам свої твори, в яких оспівано нашу рідну землю, трудівників колгоспних полів, висловили свою пошану до хліборобської праці. Прочитайте їх, вони вам сподобаються.

Василь ЧУХЛІБ

Ех, бригадир!

Стала біля порога.
В руках ціпок.
— Добридень вам!
І лагідно, тихо просить:
— Якось би дах мені
Перекрити, синок.
Вачиш — надходить
Осінь...
Він навіть сісти
Її не запросив,
З-під лоба блимнув,
Риочись у паперках:
— Зробим колись...
Вже не вперше
Це повторив.
...Стукнули глухо
Двері...
А у старенькій
Бабусиній хаті —
Подивися.

Хоч раз
Коли-небудь зайді —
Два портрети синів,
Що загинули
В сорок п'ятім.
Ех, бригадир, бригадир!..

ІДУ!

Натягнуло сонце струни
Між тополями струнками.
Разом з другом —
ранком юним —
Йдуть стежинами крутими.
Вітер крила сині-сині
Розпростер
над мрійним гаєм
І у хорі тополинім
Диригентом виступає.
Листя кинув враз
на струни.
Радість чути в ноті кожній.
Відгукнулись срібні луни
У мойй душі тривожній!

УЧНЮ МІЙ!

До перемог
у незвідані далі,
Туди,
де здіймаються вали води,
Де рубають аугілля,
Де варять сталі,
Де міжпланетні кораблі
В плакатах, малюнках
Роками вимріюються.
Туди, де скарби землі
З каміння в музику
Перевтілюються.
Де сади і моря пшениць
Граїно, без меж котяться,
Де радість натхненних лиць
Горить в очах
Крізь пилюгу і копоть.

Я не ображусь, учню мій,
Що кращим ти будеш
В епоху нову.
Я теж за неї
Веду зараз бій
В тісному колі
Сільської школи.
Веду і знаю: мої уроки,
Оці десятки годин
На кілька кроків
Дітей введуть
У знання, науку.
Я відчуваю — іду не один,
А сотні ідуть,
Тисячі вчителів,
Дружно взявшись за руки.

ПРАВОФЛАНГОВА

Ніби чин так зовсім не високий,
Бесіди, розмови — словом агітація.
Та юрбою ходять синьокі
Хлопчики й дівчатка —

все палкі до праці.
Вийти в поле радісно з вокатою,
Чи в похід, чи в клуб, щоб поспівати,
Чи на ферму — догляд за телятами;
Поруч з нею — то немов на святі.
«Люба Іванівна так сказала»,
«Люба Іванівна так співала»,
«А за це, побачиш, буде дуже
Сердитись піонервожата, друзі!»
Все від неї, все про неї мова,
Скрізь вона в дітей правофлангова.

І. МАКАРЧУК,
вчитель.

Ой, згубив я

Стрів її на доріжці у житі,
У хустинці легкій, голубій.
Як волошки, дощем перемигні,
Квітлі очі у неї з-під вій.
На стан хвильками збіглися коси —
Такі гарні, ясні, чарівні.
Вона йшла із корзинкою, боса.
І привітно всміхалась мені.
Молода і струнка, як тополя,
А лице мов рум'янець зорі.
Ой, згубив я свій спокій у полі,
Як в той день її вперше зустрів.
І хоч скоро вона заховалась
У безкраїх, грайливих житах,
Сонце довго мені усміхалось;
В серці — радість,
що б'ється мов птах.

СВІТАНОК

Розспівались піснями гучними
В синім полі дзвінкій трактори.
І світанок, розбуджений ними,
Сині очі поволі відкрив.
Вже в конторі дівчата зібрались,
З ферми піоню вловив я нову.
А сонце лиш тільки вмивалось:
Червоне, заспане — в ставу.
М. ГУМЕНЮК.

Спрагла балада

Навколо сонми електричних гвалтів,
Стирчать бетонні бункери будинків,
Нуртує в спраглих приємках асфальтів
Гарячий день. Мене в життя збудив він.
І я брожу в чітких тунелях вулиць,
В планету йду по кратеру метро.
Цікаво тут, та тільки серце мулить
Дебелих верб розчахнуте нутро.
Що проросло в черніч шляхів так ревно,
Звилу для гайстри в космосі гніздо.
Скрипить воно; і я, мабуть, даремно
Забив у нього каменем гвіздок.
Там певне теж так звабно, як торік —
Бурчить бурчак і йдуть тяжкі дощі,
Там кволий клен на ножицях доріг
Солдатський чуб мені горнув до щік.
Заможне сонце чинно чахне вдосвіта,
Таке виразне, повнозвучне — і одно...
Скарлюченими пальцями і досі там
Кульгава мати білять полотно
На вигоні із крицевого чапа;
Вона давно вже тче, як батько зник...
В її чоло прийшла зима гречана,
По борознах морщин і випав сніг.

Я бачив там над бородатим бором
У тлустий день, до топки сонця сторч
Надривно нудить неблаганний ворон
У прірві неба мов болотний корч.
Проникне все ж, я так до цього прагну,
В солоне слово кровний ґрунт і піт;
Отак солдат черстої праці спрагу
В своїй баклажці прагне утопить.
А поруч теж на плоских площах місто
Кладе каміння колоті окрайці.
Я заздрю тим, кого затиснув міцно
Ричаг стремління в жорстоких кліщах праці.
Хто з серця геть нікчемний страх відчислив,
Громовим громом сонячно дозрів,
Щоб ланцюгом любові до Вітчизни
Я теж згорів, прикований до слів.
Щоб няньчив скрізь багатогранну користь,
Чарливий вік і криги скреслий хруст
Будив над бором вайлудуватий корінь
З долонь долин. І днів грядущий гурт,
І кровний ґрунт зронив щоб зерно вдячне,
Кристалом солі не проник у рану.
Бо клімат серця нам збагнути тяжче,
Ніж розкусить тривке ядро урану.

Г. КИРИЧЕНКО.

РЕПОРТАЖ

На берегах Південного Бугу

На двісті сімдесят п'ятому
кілометрі шосе Київ—Одеса
три автомашини повернули лі-
воруч на польову дорогу. Че-
рез кілька хвилин ми були на
центральної садиби колгоспу
імені Карла Маркса. Зупини-
лися у затінку акацій, бо сон-
це палило добряче. Почали ді-
литися враженнями від доро-
ги. Багато хто вперше побачив
стеги Кіровоградщини. Це
справді чудова картина, коли
машина швидко мчить назустріч
вітру, а по боках миготять
золотом гігантські масиви ку-
курудзи, соняшника, вабить
зір ніжнозеленим оксамитом
озимина. Білі, чепурні буди-
ночки сіл.

Наше село довгою стрічкою
розтягнулося на правому бере-
зі Південного Бугу. Річка не-
велика, проте мальовнича. Здо-
ровенні валуни на берегах, ви-
сокі очерети. Вода тепла.
Вранці і увечері можна купа-
тися.

Наступного дня ми мали по-
чати роботу. Другий курс ук-
раїнського відділу і третьо-
курсники російського.

— Другі жнива настали. Важ-
кувато нашому брату, шоферу,
зараз приходить. Весь час
за кермом. Вірите, пообідати
іноді ніколи.

Вивантажуємо кукурудзу бі-
ля сушарки. Тут цілі гори зо-
лотих качанів. Хороший уро-
жай дала нинішнього року
«королева». Одержав квітан-
цію і швидко — назад. По до-
розі шофер розповідає:

— В багатьох місцях дово-
дилося мені бувати — і на
Далекому Сході і в Донбасі.
А все ж потягло сюди, в рідні
місця. Найдужче за все люб-
лю я степ. Он за горбом моє
село. Якщо хочете, увечері за-
їдемо.

І знову наповнюється кузов
качанами. На машинах пра-
цюють комуніст Володимир
Петренко, комсомольці Григо-
рій Хижняк, Микола Піскун,
Валерій Торба, Георгій Крупа
та Валерій Костенко — біля
автовантажувача. По 250—
300 центнерів кукурудзи на-
вантажують вони кожного дня.

ЗМАГАЮТЬСЯ ГРУПИ

Найбільш людно на току.
Весь час підходять сюди трак-
торні причепа з початками.
Треба очистити сотні центне-
рів кукурудзи. І вправно пра-
цюють молоді руки. Робота ні-
бито неважка, але все ж стом-

люєшся. Та коли працювати
дружно, коли підбадьорює те-
бе веселий жарт та хороша
пісня, цього не помітно.

Звичайно, кращі успіхи у
дівчат. Он дві подружки — Кла-
ва Попова та Катя Хуторна, а
трохи віддалік — Аня Пан-
ченко, Оля Чимборан. По 10
центнерів кукурудзи кожна
очищають дівчата щодня. І не
тільки вони. А й Марія Шев-
чук, Галина Пшенишнюк, На-
дія Рудник, Тамара Пастер-
нак.

— Будемо змагатися! — вирі-
шили студенти I та II груп
філологів-другокурсників. По-
переду поки що друга група.
За три дні, наприклад, студен-
тами першої групи очищено
263 ц початків, другої — 407 ц.

ТРОЄ ДРУЗІВ

Юра Кабанченко до інститу-
ту працював трактористом. І
коли на польовий стан прийхав
голова колгоспу, хлопець пі-
дійшов до нього:

— Чи не можна сісти на
трактор?

Голова подумав.
— Трактористів у нас виста-
час, а ось до зерноочисної ма-
шини людей потрібно. Якщо
ви згодні...

— Згодні! — стали поруч з
Юрою його однокурсники Ген-

надій Байда і Ярослав Коре-
ницький.

Всі вони мали справу з тех-
нікою, ця робота їм зараз до
вподоби.

З восьми годин ранку до
шести вечора не змовкає на току
гуркіт мотора. Сиплеться і
сиплеться в лантухи чисте
зерно вівса, вики, гречки. Спо-
чатку його сипали на брезент.

— А що, коли зразу в міш-
ки? Встигнемо, хлопці? робо-
та швидше піде, — запропону-
вав Ярослав Кореницький.

Так і зробили. Не менше
10 тонн очищеного зерна —
щоденний виробіток трьох друзів.
Нещодавно побував біля
них голова колгоспу, спостері-
гав за роботою.

— Молодці! — сказав.

ПІСНЯ КРОКУЄ ПОРУЧ

Студента не можна уявити
без пісні. Співали у вагоні, на
машинах, співаємо в полі.

— А в клубі щось тихо, —
зауважила комсорг другої гру-
пи Марія Шевчук. — Крім кі-
нофільмів, нема нічого.

— Давайте підготуємо кон-
церт, — вирішили. — Кожен
щось та вміє. Ось Алла Мінь-
кевич добре читає гуморески.
Катя Риштарук танцює «Ко-
зачок». Грицько Хижняк буде
вести програму.

Вечорами із залу засідань

контори колгоспу чути пісні.
Іде релетиція. А потім з піс-
нею виходять студенти над
Буг.

Грас море зелене,
Тихий день догора.
Дорогими для мене
Стали схили Дніпра, —
близькі усім нам слова линуть
у степову далечинь. У тихих
водах Південного Бугу відби-
ваються зорі. Такі ж яскраві,
як і над Дніпром.

В. ЧУХЛІБ,
студент II курсу україн-
ського відділу.
Ульянівський район,
Кіровоградської області.

Редактор П. ХРОПКО.